

Γράφει ο **Κίμων Ρηγόπουλος**

Ο Ζουράρις στο πιάνο έπαιζε τα ρέστα μας. Ο Φλαμπουράρης συγκινημένος θυμόταν ένδοξες εργολαβίες και τσιτάτα του Γκράμσι. Κάποιοι ηλικιωμένοι βουλευτές άκουγαν με κατάνυξη το σοφό παιδί και ευεργέτη τους. Η Φωτίου έχοντας μαγειρέψει με τα χεράκια της το εφικτό, το σέρβιρε υπερήφανη στους συνδαιτυμόνες της που την ευχαριστούσαν με ένα αγέρωχο 'ο αγώνας τώρα δικαιώνεται'.

Κάποια ντουντούκα ακούστηκε έξω από το Μαξίμου. Ο ηγέτης τούς καθησύχασε: Είναι ο μαλάκας ο Κατρούγκαλος. Πιστεύει ότι έτσι θα ενισχύσει τη διαπραγμάτευση. Οι αυλικόί άρχισαν να γελούν μόλις άκουσαν Κατρούγκαλος και διαπραγμάτευση.

Σε μια γωνιά της αίθουσας είχαν απομονωθεί ο Μπαλτάς με τον Φίλη. Ήταν απαρηγόρητοι αφού είχαν δεχτεί τα βέλη της θιγμένης αρχαιογνωσίας του Ζουράρι. Ο αισθαντικός πιανίστας τους είχε ψέξει κατά την είσοδό τους στο χώρο της δεξίωσης. Τον μεν πρώτο διότι απευθυνόμενος στον βουλευτή Γεωργιάδη, τον χαρακτήρισε ευφράδη αντί του ορθού

ευφραδής, τον δε επί της Παιδείας διότι σε τηλεοπτική συνέντευξη είχε κατακρεουργήσει το αύθαδες σε αυθάδες.

Αυτή η εισαγωγική αναστάτωση δεν φάνηκε όμως να επηρεάζει αισθητά την ατμόσφαιρα, όπως μια απρογραμμάτιστη αναποδιά δεν μπορεί να σκιάσει τη σχέση συντρόφων που έχουν ορκιστεί στη σωτηρία του λαού τους με το αζημίωτο.

Ο ταλαντούχος πιανίστας περιήγησε τους καλεσμένους σε ένα πλούσιο μουσικό κολάζ: από τον ρεμβασμό του Χατζηνάσιου μέχρι τα ηρωικά τραγούδια του Μίκη. Αυτό το αυτοσχέδιο αλλά τόσο γόνιμο ρεσιτάλ του δεξιοτέχνη κατέληξε στο: **Πότε θα κάνει ξαστεριά** κι ένα δάκρυ κύλησε στις τρυφερές παρειές μερικών βουλευτών, συνδεδεμένων ασταθώς με την απερίσκεπτη εφηβεία τους.

Ένας σερβιτόρος προς στιγμνή πήγε να χαλάσει τη σεμνή γιορτή εκτοξεύοντας ξεδιάντροπα ένα: **ό, τι φάτε, ό, τι πιείτε και ό, τι αρπάξει ο κώλος σας, αλλά οι μπρατσωμένοι του αρχηγού φρόντισαν να ακυρώσουν την εκτροπή του ασεβούς νεανία.**

Ο Ζουράρις έχοντας εγκαταλείψει το πιάνο είχε σχηματίσει ένα πηγαδάκι γύρω του από ανθρώπους πρόθυμους να κοινωνήσουν Θουκυδίδη και μπέρμπον μαζί. Αγόρευε ακατάπαυστα, έλεγε, έλεγε...και στο τέλος κατέληξε με το: **το δε σώφρον του ανάνδρου πρόσχημα**, αλλά οι σώφρονες είχαν ήδη αποχωρήσει για να συνεχίσουν σε μπιστρό του Κολωνακίου και ήταν πολύ αργά -πάντα ήταν πολύ αργά- για να επωμιστεί ο μέγας αρχαιογνώστης τις συνέπειες των καταδικαστικών της δειλίας ρητών.